

Δ. Ι. ΤΟΜΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*Απέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 2αν Μαΐου 1896*)

ΠΟΙΟΣ δὲν τὸν ἐκλαυσε, ποῖος ἀπὸ τοὺς φίλους του δὲν ἔγυρε τὸ κεφάλι νὰ θρηνησῇ τὴν νεκρωθεῖσαν ἀγαθότητα, τὴν μεγάλην, τὴν χροσθῆν καρδίαν του.

"Ὅσοι τὸν συναναστρεφόμεθα, τὸν ἐθεωροῦμεν ὡς τὸ ἀδαμάντινον κόσμημα τῆς συναναστροφῆς, ὡς τὴν ἀτελείωτον πηγὴν τῆς καλωσύνης, τῆς εὐγενεστέρας ψυχῆς. Ποτέ, κανεὶς δὲν ἐξέφρασεν ἐναντίον του παρὰ πόνον, καὶ ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν παρθενίαν τῶν σκέψεών του, τοὺς θησαυροὺς τῆς κρίσεώς του, τῆς ἀφιλοκερδείας του, τῆς γλυκύτητός του.

Δυστυχιωμένε φίλε! Ποῖος νὰ ἐφαντάζετο ὅτι τόσον ἐνοχός, εἰς τὴν στή μὴν τῆς ἀληθεστέρας χρῆσιμότητος, τῶν τρυφερωτέρων ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας σου μεριμνῶν, τῆς πολυτιμωτέρας ὑπὲρ τῶν φίλων σου συνδρομῆς, θὰ ἐνεκροῦσο, θὰ ἀφηρησάζεσο ἀπὸ τὰς ἀγκάλας οἰκείου καὶ φίλων, οἱ ὅποιοι ἐκαμάρωναν ἐν σοὶ τύπον χρῆστότητας καὶ εἰλικρινείας.

* *

Ὁ Δημήτριος Ι. Τομαρό-

πούλος ἦτο χαρακτήρ. Οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ τοῦ δικαίου μύσται ἐθεώρησαν ὡς πρώτην βάσιν εὐνομίας καὶ προσόδου οἰουδιπότε κράτους τὴν ὑπαρξίν τιμῶν χαρακτήρων. Ὁ Τομαρόπουλος ἠδύνατο νὰ καυχᾶται, ὅτι ἐκέκτητο τὸ προσὸν τοῦτο, καίτοι ἐξῆ ἐν κοινωνίᾳ μὴ ἀφοσιωμένη εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς ἠθικῆς. Ὁ Τομαρόπουλος καίτοι ἠκολούθησεν ἐπάγγελμα μὴ διατελοῦν εἰς πολὺ ἁρμονικὰς σχέσεις πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τὸ ὅποῖον ἐν τούτοις ἐκλήθη νὰ ἐξυπηρετήσῃ, παρέδχεν οὐχ ἥττον ἑαυτὸν ὑπόδειγμα δικηγόρου ἀξιοπροποῦς καὶ εὐόρκου. Λαμπρὸς ἐπιστήμων, ὑπαρξὶς ἐν τῷ συνόλω, προσωριμῆν νὰ προχωρῇ πάντοτε εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν, ὄχι μόνον μὲ τοῦ ἐπιστήμονος τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ τοῦ καλλιτέχου τὸ αἶσθημα καὶ τοῦ ἀληθοῦς φίλου τὴν παρήγορον ἀντίληψιν. * Μόρφωσις ζηλευτῆ, διδάκτωρ τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Αἰξ τῆς Γαλλίας Πανεπιστημίου, ἐδικηγόρει ἐν Ἀθήναις, κατακτῶν τὴν συμπάθειαν δικαστῶν, ἀντιδίκων καὶ πελατῶν, διότι οὐδέποτε ἐξέφυγε τῆς τρίβου τῆς δικαιοσύνης καὶ οὐδέποτε παρέκαμψε τὰ ἐπιτάγματα τῆς ἠθικῆς πρὸς πορισμὸν ἀδίκου κέρδους.

Ἄλλ' ὄχι μόνον ὡς δικηγόρος διεκρίθη, ἀλλὰ καὶ ἐν σωματείσις ἰδρυ-

θεΐδι πρὸς ἐξυπνρότησιν τοῦ καλοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, πρόθυμον πάντοτε παρέσχε ἀρωγὴν καὶ ὑποστήριξιν.

Ἄλλ' ἂν διὰ τοὺς φίλους ὁ θάνατός του ὤρωξε κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν, ὁποῖον τραῦμα κατάνευκεν εἰς τὴν ὀρφανευθεῖσαν οἰκογενεῖάν του, τὴν στερηθεῖσαν προστάτου ἀγγέλου, ἐν τῇ στιγμῇ τῶν γλυκυτέρων ὄνειρων καὶ τοῦ ἀφθονωτέρου φωτός τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως.

Τόσοι ὀφθαλμοὶ ἐν ἀγωνίᾳ προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ, τόσοι παλμοὶ ἐπαλλοῦν διὰ τὴν ζωὴν του, τόσα ὄνειρα ἐφαίδουναν δύσμοιρον μνῆρα, ἀνεκτίμητον σύζυγον, πεφιλημένην ἀδελφὴν καὶ ἀτυχῆ τέκνα καὶ φίλους. Καὶ ὅλα ἐνεκρώθησαν, ὅλα ἐσαδανώθησαν, ὅλα ἀπέπτυσαν. Κρῖμα εἰς τὴν νεότητά του, κρῖμα εἰς τὴν τῶσόν ζωὴν του. Καρδία ὡς ἡ ἰδική του ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς κλονισμούς, οὓς γεννᾷ ὁ βίος ἐν τῇ γῆ.....

*
* *

Τὴν ζωὴν ἐξήτεις νὰ σοὶ δώσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὀλίγας στιγμᾶς πρὶν ἀποθάνῃς, ἀγαπημένε φίλε, τὴν ζωὴν ἡ ὁποία τόσον σ' ἐφλεγε καὶ τώρα τὴν ἐβλεπες νὰ ἐκφεύγῃ τρομώδης καὶ ἀνίσχυρος. Τὴν ζωὴν ἦθελες, χάριν τῆς οἰκογενείας Σου, ἐν ἧ ἠσθανεσο τὴν ὄλυν Σου εὐδαιμονίαν καὶ ὅπου δ' ἐσὲ ἐσκορπίζετο ἡ χαρὰ, ὑπὸ τὴν ἀγνὴν στέγην πάντοτε τοῦ οἰκογενειακοῦ Σου ἀσύλου, ὅπερ θὰ περιεκάλυπτες μετ' ὀλίγον ἐσαεὶ διὰ μελανοῦ πέπλου πένθους καὶ ὀδύνης. Ἄλλὰ τῆς ζωῆς ὁ σπινθὴρ ἐμειοῦτο ὀλονόν, ἡ ἐπιστήμη βωβῆ πρὸ τοῦ μαρτυρίου σου ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἡ γῆ ἐδέχετο μετ' ὀλίγον μὲ ἀφθονὰ δάκρυα καὶ ἄνθη ραντισμένον τὸ λευκὸν φέρετρόν σου.

Ἡ «Ποικίλη Στοά» ἡ τόσον μετὰ σοῦ εἰλικρινῶς καὶ ἀρρηκτικῶς συνδεομένη διὰ φιλίας, μακρᾶς καὶ τρυφερᾶς, τονίζει ἀπὸ μυχιῶν ἐλεγείων ἐπὶ τοῦ τάφου σου, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα ἐλαφρύνει τῶν θεριῶν δακρῶων ἡ εὐλαβὴς σπονδὴ. Εἰς τὸν τάφον σου, ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὁποίου λάμπει τὸ ὄνομά σου, ὡς σύμβολον ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας, ὡς ἐμβλημα λατρείας πρὸς τὸ καθῆκον, εἰς τὸν τάφον σου καταθέτει ὡς λίβανωτον τὰς ἐγκαρδίους αὐτῆς ἐπιμνησύνους λέξεις, αἰτίνες ζητοῦν μὲ στοργὴν, μὲ πόθον νὰ περιβάλλουν ὡς πλαίσιον τὴν εἰκόνα σου τὴν συμπαθῆ, ἥτις εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντας θὰ παρίσταται ὡς ἡ περιφανέστερα ἐκδηλωθεὶς τῶν ψυχικῶν σου χαρισμάτων, τῆς πνευματικῆς σου χάριτος, τῆς ἀδιαφθόρου καρδίας σου.

Εἰς νεκρούς, ὡς σύ, ἄνθη καὶ δάκρυα, δάκρυα καὶ ἄνθη, ἰδοὺ τὰ σεμνὰ ἐντάφια κτερίσματα, ἀφοῦ **ἀρετὴ** καὶ **στοργή**, ὑπῆρξαν τῆς τοσοῦτον συντόμου ζωῆς Σου τὰ μαρμαίροντα ἐρεῖσματα.

ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν στό 'λεγα; Ξεψύχησε ἀπ' τῆ πληγῆ ἡ καρδιά μου
Καὶ πεθαμμένη κι' ἀψυχη μὲς τὸ κορμί μου μένει
Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἀταφῆ σωπαίνει
 Λυπήσου τὴν θεά μου,
 Ποῦ ὕπνο δὲν θὰ νοιώσῃ.

✽

Καὶ θάψε στὴν ἀγκάλη Σου τὴ δόλια πεθαμμένη,
Θάψ' τὴν βαθεῖα καὶ σκέπαστῃν βαρεῖα. Δὲν εἶναι κρῖμα
Γιατὶ σὲ τέτοιο λείψανο, τέτοιο ταιριάζει μνημα!
 Καὶ ἄς εἶν' καταραμένη,
 Ποτὲ τῆς νὰ μὴ λυώσῃ.

ΤΙΜΟΣ